

ТРАГЕДІЯ АРТИСТКИ

То був чудовий місяць май,
Цвіли вже бзи й троянди...
З старої вілли на весь гай
Плив голос панни Ванди.
Співа до цитри, аж зовсім
Захрипла з віщих трудів:
Цідрім-цім-цім! Цідрім-цім-цім!
«Бодай ся когут знудив!»

Ось жнива. Скочно граючи,
Женців провадить банда,
А в віллі, не вгаваючи,
Співає панна Ванда;
Чи день, чи ніч, чи дощ, чи грім,
Чи крик сорокопудів...
Цідрім-цім-цім! Цідрім-цім-цім!
«Бодай ся когут знудив!»

Вже осінь. Яблука стрясли,
Капусту в пені рубаєм,
А панна Ванда, знай, співа
У віллі там під гаєм.
Чи в коршмі крик, чи в церкві дзвін,
Луна з усіх усюдів:
Цідрім-цім-цім! Цідрім-цім-цім!
«Бодай ся когут знудив!»

Потис мороз, вітри ревуть,
І сніг поля вкриває,
В безлюдній віллі все ще чуть:
Бреньчить щось і співає.
Блукає голос серед стін,
Захриплий з віщих трудів:
Цідрім-цім-цім! Цідрім-цім-цім!
«Бодай ся когут знудив!»

П'ять день хуртовина ревла.
На шостий день ослабла;
Всю віллу снігом замела,
І Ванда закоцябла.

Та дух її на місці тім
Щоночі ще марудив:
Цідрім-цім-цім! Цідрім-цім-цім!
«Бодай ся когут знудив!»

Минуло много-много літ!
Де гай був, нині зілля;
Заріс кропивою весь слід,
Де та стояла вілла.
Та в глупу північ в місці тім
Чуть бренькіт страхопудів:
Цідрім-цім-цім! Цідрім-цім-цім!
«Бодай ся когут знудив!»

Чого ж та бідна душенька
На місці тім заклята?
Чого покутує, немов
Убила маму й тата?
І чом ту саму пісню всім
Небіжечка співає:
Цідрім-цім-цім! Цідрім-цім-цім?
Бо іншої не знає.